

Sygn. akt III PSK 115/21

POSTANOWIENIE

Dnia 24 listopada 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kiriłło

w sprawie z powództwa K. S.
przeciwko Wojewódzkiemu Zakładowi Doskonalenia Zawodowego w O.
o przywrócenie do pracy i zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 24
listopada 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w O.
z dnia 28 lipca 2020 r., sygn. akt V Pa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 240
(dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów
zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w O. wyrokiem z dnia 4 grudnia 2019 r. oddalił powództwo K. S. o przywrócenie do pracy i wynagrodzenie i zasądził od pozwanego Wojewódzkiego Zakładu Doskonalenia Zawodowego w O. na rzecz powódki kwotę 18.000 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia.

Sąd Okręgowy w O. wyrokiem z dnia 28 lipca 2020 r. oddalił apelacje obu stron od powyższego orzeczenia.

Powódka wywiodła skargę kasacyjną od powyższego wyroku, zaskarżając go w zakresie oddalającym jej apelację od orzeczenia pierwszoinstancyjnego. Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła: I. naruszenie prawa materialnego - 1) art. 477¹ k.p.c. w związku z art. 8 k.p. w związku z art. 56 § 1 k.p., przez ich niewłaściwe zastosowanie, polegające na zasądzeniu roszczenia alternatywnego, tj. odszkodowania w miejsce żadanego przywrócenia do pracy i wynagrodzenia za cały czas pozostawania bez pracy, mimo że stosunek pracy powódki był objęty szczególną ochroną, a zarzucanych powódce naruszeń obowiązków pracowniczych nie można uznać za rażąco ciężkie, czy szczególnie drastyczne i wyjątkowo naganne, co jedynie w takich przypadkach pozwoliłoby Sądowi uznać, iż żądanie przywrócenia powódki do pracy stanowiło nadużycie prawa w rozumieniu art. 8 k.p., bądź że jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego lub społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa, natomiast do zastosowania art. 8 k.p. nie uprawnia Sąd uznania, iż powódka dopuściła się ciężkiego naruszenia obowiązków pracowniczych w postaci samowolnego przeksięgowania należności firmy "H." z należności wymagalnych na należności sporne; 2) art. 56 § 1 i 2 k.p. w związku z art. 45 § 3 k.p. w związku z art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych, przez ich niewłaściwe zastosowanie w niniejszej sprawie w konsekwencji uznania przez Sąd, że mimo, iż stosunek pracy powódki objęty był szczególną ochroną, a pozwany rozwiązał stosunek pracy z naruszeniem przepisów o rozwiązywaniu umów o pracę (tj. niezgodnie z art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy o związkach zawodowych, bo bez zgody zarządu organizacji związkowej), to przywrócenie powódki do pracy na poprzednie stanowisko głównej księgowej byłoby niezasadne z uwagi na fakt, że powódka naruszyła ciążące na niej obowiązki pracownicze w sposób ciężki, w postaci samowolnego przeksięgowania należności firmy "H." z należności wymagalnych na należności sporne oraz w sytuacji braku stanowiska głównej księgowej i przekazania części obowiązków księgowych firmie zewnętrznej; 3) art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy o związkach zawodowych w związku z art. 8 k.p., przez ich niewłaściwe zastosowanie w wyniku uznania przez Sąd, że żądanie przywrócenia powódki do pracy stanowiło nadużycie prawa w rozumieniu art. 8 k.p., a tym samym istniała możliwość uwzględnienia z urzędu roszczenia odszkodowawczego w miejsce żadanego

przywrócenia do pracy wobec powódki, jako działacza związkowego objętego szczególną ochroną trwałości stosunku pracy, mimo iż powódka nie dopuściła się rażącego i wyjątkowo naganego zachowania, a pozwany rozwiązał z powódką umowę o pracę bez wypowiedzenia wadliwie, bowiem bez zgody zarządu organizacji związkowej; II. naruszenie przepisów postępowania, które to naruszenie mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 378 § 1 zdanie pierwsze k.p.c., polegające na nie dostatecznie wnikliwym odniesieniu się przez Sąd do wszystkich istotnych zarzutów podniesionych w apelacji powódki, a zwłaszcza dotyczących naruszenia przepisów prawa procesowego - art. 233 § 1 k.p.c., przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, dowolną ocenę materiału dowodowego, a to z pominięciem przez Sąd w poczynionych ustaleniach faktycznych okoliczności podnoszonych przez powódkę, jak również nieprawidłowo ocenił, że wyrok Sądu pierwszej instancji jest „kierunkowo dobry”.

Wskazując na powyższe zarzuty, strona skarżąca wniosła o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w O. w części oddalającej jej apelację i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania; ewentualnie wniosła o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i uwzględnienie apelacji powódki oraz przywrócenie skarżącej do pracy i zasądzenie wynagrodzenia za cały czas pozostawania bez pracy, pod warunkiem podjęcia przez nią zatrudnienia. Nadto wniosła o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania, według norm prawem przepisanych.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powódka wskazała, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Sąd drugiej instancji, wydając orzeczenie w oparciu o przepisy art. 477¹ k.p.c. w związku z art. 8 k.p. w związku z art. 56 § 1 i 2 k.p., z pominięciem dyspozycji przepisów art. 45 § 3 k.p. w związku z art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych, dopuścił się kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego, które mają charakter oczywisty i rażący.

Według skarżącej, skoro wypełniona została przesłanka z art. 56 k.p. (naruszenie przepisów o rozwiązywaniu umowy o pracę), to po stronie powódki powstało prawo podmiotowe uzasadniające żądanie przywrócenia do pracy oraz zasądzenie wynagrodzenia za cały czas pozostawania bez pracy. Przysługującego

prawa podmiotowe powódka nie może zostać pozbawiana przez zarzuty pozwanego dotyczące naruszenia obowiązków pracowniczych, które nie mają charakteru tak nagannego i drastycznego, aby unicestwiały w oparciu o art. 8 k.p. w związku z art. 477¹ k.p.c. owo prawo. Nawet jeżeli były jakiegokolwiek uchybienia w pracy powódki, to nie były one wyrazem demonstracji wobec pracodawcy swoistej bezkarności wynikającej z ochrony związkowej, a jedynie taka ocena mogłaby stanowić podstawę do uznania, że prawo skarżącej nie zasługuje na ochronę. Ponadto do zastosowania art. 8 k.p. nie upoważnia Sądu ocena, że pracownik dopuścił się ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych. Musi to być bowiem naruszenie szczególnie drastyczne i wyjątkowo naganne, co wynika z przedstawionego orzecznictwa Sądu Najwyższego.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwana wniosła o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania lub o oddalenie skargi i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej zwrotu kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Na wstępie warto podkreślić, że Sąd Najwyższy, jako sąd kasacyjny, nie jest sądem powszechnym trzeciej instancji, zaś skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, a to z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Zgodnie z takim modelem skargi kasacyjnej, jej rozpoznanie następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. W konsekwencji tego, w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wśród istotnych wymagań skargi kasacyjnej ustawodawca wymienił obowiązek złożenia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wymóg ten wiąże się z tzw. przedsądem, polegającym między innymi na możliwości odmowy przez Sąd Najwyższy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), a jego spełnienie powinno przybrać postać wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wykaże, jakie występujące w sprawie

okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadnieniu, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W razie powołania przesłanki przedsądu, jaką jest oczywista zasadność skargi kasacyjnej, należy w motywach wniosku zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, należy stwierdzić, że strona skarżąca nie wykazała istnienia powołanej przesłanki przedsądu.

Godzi się przytoczyć uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 30 marca 1994 r., I PZP 40/93, (OSNC 1994 nr 12, poz. 230), w której uznano, że na podstawie art. 477¹ § 2 k.p.c. (obecnie art. 477¹ k.p.c.) sąd może uwzględnić roszczenie o

odszkodowanie zamiast roszczenia o przywrócenie do pracy (art. 56 k.p.) zgłoszonego przez pracownika objętego ochroną przed rozwiązaniem stosunku pracy z art. 32 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych (Dz.U. Nr 55 poz. 234 ze zm.) wówczas, gdy roszczenie to okaże się nieuzasadnione ze względu na jego sprzeczność ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa. W uzasadnieniu Sąd Najwyższy argumentował, że ocena, kiedy roszczenie wybrane przez pracownika okaże się nieuzasadnione, powinna być dokonana przy zastosowaniu klauzul generalnych. Klauzulą przydatną w tym wypadku będzie sprzeczność ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa, o której mowa w art. 8 k.p. Stosunek pracy nie jest bowiem tylko dwustronnym węzłem obligacyjnym łączącym pracownika z zakładem pracy. Ma też ewidentny wymiar gospodarczy i społeczny.

Judykatura jednoznacznie stoi na stanowisku, że sąd pracy może z urzędu uwzględnić roszczenie o odszkodowanie zamiast roszczenia o przywrócenie do pracy zgłoszonego przez pracownika objętego szczególną ochroną przed rozwiązaniem stosunku pracy wówczas, gdy okazało się ono nieuzasadnione ze względu na jego sprzeczność ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa. Prawidłowa ocena zgłoszonego żądania wymaga analizy, czy w szczególnych okolicznościach sprawy zgłoszone roszczenie jest nieuzasadnione i nie może być uwzględnione (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 12 marca 1996 r., I PRN 5/96, OSNAPIUS 1996 nr 19, poz. 288; z dnia 21 marca 1997 r., I PKN 54/97, OSNAPIUS 1998 nr 1, poz. 5). Nie chodzi tu tylko o ujemne przesłanki odnoszące się do pracownika, które uprawniają do rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia (kradzież, samowolne opuszczenie miejsca pracy, spożywanie alkoholu), lecz również takie przesłanki (konfliktowość, brak umiejętności pracy w zespole), które uzasadniają rozwiązanie umowy o pracę za wypowiedzeniem (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2020 r., II PK 58/19, OSNP 2021, nr 9, poz. 98.).

Sądu Najwyższego w uzasadnieniu wyroku z dnia 21 marca 2019 r., II PK 332/17 (OSNP 2019 nr 12, poz. 143) wskazał, że klauzula generalna zawarta w art. 8 k.p., zwana niekiedy „klauzulą nadużycia prawa”, ma swoje historyczne ugruntowanie, a jej odpowiedniki można znaleźć w systemach prawnych wielu

państw. Na podstawie tego przepisu każde działanie albo zaniechanie może być uznane za nadużycie prawa, jeśli występuje jedna z dwóch przesłanek: obiektywna sprzeczność ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa lub obiektywna sprzeczność z zasadami współżycia społecznego. Trzeba jednak pamiętać, że art. 8 k.p., po pierwsze, dotyczy nadużycia a nie naruszenia prawa oraz, po drugie, odnosi się do nadużycia prawa podmiotowego, które ma naturę cywilnoprawną (w szerokim rozumieniu), a nie np. administracyjnoprawną czy konstytucyjną. Skoro hipotezą normy art. 8 k.p. objęte są przypadki nadużycia a nie obrazy prawa, to regulacja ta nie dotyczy sytuacji, gdy określony podmiot narusza przepisy prawa materialnego. Konstrukcja ta obejmuje właśnie przypadki, w których zachowanie określonego podmiotu spełnia formalnie wszystkie wymagania przewidziane przepisem prawa, natomiast z innych - pozaprawnych - względów (np. społecznych czy moralnych) zachowanie to nie zasługuje na ochronę prawną (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2011 r., I PK 135/10, Monitor Prawa Pracy 2011 nr 9, s. 475 oraz postanowienie z dnia 20 czerwca 2011 r., I PK 43/11, LEX nr 1408141). Treść klauzuli generalnej zawartej w art. 8 k.p. ujęta jest przedmiotowo, a nie podmiotowo. Nie kształtuje ona praw podmiotowych, nie zmienia i nie modyfikuje praw, jakie wynikają z innych przepisów prawa. Przepis ten upoważnia sąd do oceny, w jakim zakresie, w konkretnym stanie faktycznym, działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie jego prawa i nie korzysta z ochrony prawnej (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 22 lipca 2009 r., I PK 48/09, LEX nr 529757; z dnia 24 listopada 2010 r., I PK 78/10, LEX nr 725005; z dnia 12 stycznia 2011 r., II PK 89/10, LEX nr 737386; z dnia 2 października 2012 r., II PK 56/12, LEX nr 1243024). Nie jest przy tym możliwa taka wykładnia art. 8 k.p., która zawierałaby swoiste wytyczne, w jakich (kazuistycznych) sytuacjach sąd powszechny miałby uwzględnić albo nie uwzględnić zarzutu sprzeczności żądania pozwu z tym przepisem. Stosowanie art. 8 k.p. (podobnie jak art. 5 k.c.) pozostaje zatem w nierozłącznym związku z całokształtem okoliczności konkretnej sprawy (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 2003 r., I PK 558/02, OSNP 2004 nr 16, poz. 283). W oderwaniu od tych konkretnych okoliczności nie można formułować ogólnych dyrektyw co do stosowania tego przepisu (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 1974 r., III PZP 34/73,

OSNCP 1975 nr 1, poz. 4; PiP 1978 nr 7, s. 161, z glosami S. Sołtysińskiego i Z. Ziemińskiego oraz wyroki: z dnia 28 listopada 1967 r., I PR 415/67, OSPiKA 1968 nr 10, poz. 210, z glosą Z. Ziemińskiego; z dnia 10 lutego 2012 r., II PK 144/11, LEX nr 1167470 i z dnia 26 czerwca 2012 r., II PK 275/11, Monitor Prawa Pracy 2012 nr 11, s. 584-587).

Norma art. 8 k.p. oznacza pozbawienie danego podmiotu możliwości korzystania z prawa, które mu przysługuje w świetle przepisów prawa przedmiotowego. Generalnie obowiązuje domniemanie korzystania przez osobę uprawnioną z przysługującego jej prawa w sposób legalny. Zastosowanie instytucji nadużycia prawa prowadzi zatem do osłabienia zasady pewności prawa i przełamuje domniemanie korzystania z prawa w sposób zgodny z jego społeczno-gospodarczym przeznaczeniem i zasadami współżycia społecznego. Toteż posłużenie się konstrukcją nadużycia prawa jest z założenia dopuszczalne tylko wyjątkowo i musi mieć szczególne, wyraźne uzasadnienie merytoryczne i formalne, a zwłaszcza usprawiedliwienie we w miarę skonkretyzowanych regułach, głównie o konotacji etycznej, moralnej i obyczajowej. Przepis ten, z uwagi na wyjątkowość możliwości jego zastosowania, upoważnia sąd do oceny, w jakim zakresie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony prawnej, ale wyłącznie w nierozłącznym związku z całokształtem okoliczności konkretnej sprawy. Sąd, uznając zachowanie danego podmiotu za nadużycie prawa, musi więc wykazać, że w danej indywidualnej i konkretnej sytuacji, wyznaczone przez obowiązujące normy prawne typowe zachowanie podmiotu korzystającego ze swego prawa jest ze względów moralnych - wyznaczających zasady współżycia społecznego - niemożliwe do zaakceptowania, ponieważ w określonych, nietypowych okolicznościach zagraża podstawowym wartościom, na których opiera się porządek społeczny i którym prawo powinno służyć (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 19 sierpnia 1999 r., I PKN 206/99, OSNAPiUS 2000 nr 23, poz. 853; z dnia 6 stycznia 2009 r., I PK 18/08, OSNP 2010 nr 13-14, poz. 156; z dnia 22 lipca 2009 r., I PK 48/09, LEX nr 529757; z dnia 21 stycznia 2011 r., II PK 158/10, LEX nr 784923 i z dnia 4 października 2011 r., I PK 48/11, LEX nr 1125243 i z dnia 6 kwietnia 2011 r., II PK 254/10, LEX nr 949026). W judykaturze utrwalone jest przy tym stanowisko, że stosowanie art. 8 k.p. (w

stosunkach cywilnoprawnych art. 5 k.c.) powinno być restrykcyjne i w żadnym razie nie może prowadzić do uchylecia bądź zmiany obowiązujących przepisów prawa (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 20 czerwca 2008 r., IV CNP 12/08, LEX nr 461749 i z dnia 25 stycznia 2012 r., II PK 105/11, LEX nr 1162676).

Stawiając tezę o nadużyciu przez stronę prawa w rozumieniu art. 8 k.p. należy przy tym wyjaśniać, jakie konkretnie prawo podmiotowe, które w ocenie sądu zostało naruszone, wchodzi w rachubę, czy czynienie użytku z tego prawa polega na jego sprzeczności z zasadami współżycia społecznego czy ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa (bądź i z zasadami współżycia społecznego i ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa) oraz jakie zasady współżycia społecznego (społeczno-gospodarcze przeznaczenie prawa) zostały pogwałcone. Jak bowiem wyjaśnił Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku z dnia 17 października 2000 r., SK 5/99 (OTK 2000 nr 7, poz. 254, pkt III) do zespołu zasad orzeczniczych, dzięki którym stosowanie art. 5 k.c. (a także art. 8 k.p., por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 października 2006 r., SK 42/04, OTK - A 2006 nr 9, poz. 125) nie stwarza zagrożenia dla stabilności systemu prawa, należy między innymi „konieczność wykazania, o jaką dokładnie zasadę współżycia społecznego chodzi”. Sąd powinien zatem podjąć próbę sformułowania zasady współżycia społecznego, z którą niezgodne, w jego ocenie, jest czynienie użytku z prawa podmiotowego (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 6 kwietnia 2011 r., II PK 254/10, niepublikowany i z dnia 6 stycznia 2009 r., I PK 18/08, OSNP 2010 nr 13-14, poz. 156).

Trzeba mieć na uwadze to, że ocena, czy w konkretnym przypadku ma zastosowanie norma art. 8 k.p., mieści się w granicach swobodnego uznania sędziowskiego. Sfera ta w ramach postępowania kasacyjnego może podlegać kontroli tylko w przypadku szczególnie rażącego i oczywistego naruszenia (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 9 lipca 1970 r., III PRN 39/70, OSNCP 1971 nr 3, poz. 53; PiP 1972 nr 10, s. 170, z glosą K. Piaseckiego; z dnia 15 września 1999 r., III CKN 339/98, OSNC 2000 nr 3, poz. 58; OSP 2000 nr 4, poz. 66, z glosą A. Szpunara; z dnia 4 lipca 2002 r., I CKN 837/00, LexPolonica nr 376352 oraz z dnia 30 października 2003 r., IV CK 151/02, LexPolonica nr 1630441).

Wracając na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że Sąd drugiej instancji w pisemnym uzasadnieniu wyroku szeroko wyjaśnił motywów zasądzenia na rzecz powódki odszkodowania za niezgodne z przepisami rozwiązanie umowy o pracę w miejsce żądanego przywrócenia do pracy. Zdaniem Sądu, przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało uchybienia powódki w wywiązywaniu się z obowiązków pracowniczych, za które należy uznać samowolne przeksięgowanie przez skarżącą należności firmy „H.”, co doprowadziło do wydania prawomocnego tytułu egzekucyjnego i obciążenia pracodawcy dodatkowo także ustawowymi odsetkami od nieopłaconej na rzecz tego kontrahenta należności głównej. Wprawdzie naruszenie przez powódkę obowiązków nie było wyjątkowo naganne, gdyż w takim przypadku uzasadniałoby to oddalenie powództwa w całości, jednakże w ocenie Sądu Okręgowego, skarżąca dopuściła się rażącego naruszeń obowiązków pracowniczych, która to okoliczność uzasadnia w tym wypadku zastosowanie art. 8 k.p.

Pracodawca rozwiązując z powódką umowę o pracę w trybie natychmiastowym naruszył niewątpliwie art. 32 ustawy o związkach zawodowych, mając jednak na uwadze fakt, iż w zaistniałej sytuacji przywrócenie skarżącej do pracy na poprzednim stanowisku byłoby niezasadne z uwagi na brak stanowiska głównej księgowej i przekazanie części obowiązków księgowych firmie zewnętrznej oraz ze względu na to, że powódka naruszyła ciążące na niej obowiązki pracownicze w sposób ciężki, Sąd drugiej instancji uznał za zasadne orzeczenie o alternatywnym wobec żądania pozwu roszczeniu odszkodowawczym z tytułu formalnie wadliwego rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia, to jest braku zgody związku zawodowego na rozwiązanie umowy o pracę w tym trybie (k. 8-9 uzasadnienia wyroku).

Zaprezentowana przez Sąd Okręgowy wykładnia przepisów prawa jest zgodna z przedstawioną wyżej linią orzecznictwa Sądu Najwyższego. Czyni to bezpodstawną tezę o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Wobec niewykazania przez skarżącą istnienia powołanej przesłanki przesądu, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono stosownie do art. 98 k.p.c. oraz § 9 ust. 1 pkt 1 i § 10 ust. 4 pkt 2

rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 265).